

μά του φωνάζουν οι θεοοί : τί κάνεις, Θεωδώρακι ;
κι' ως ιδιώτης μοναχά ζητεί να τὸν συστήσῃ.

Κι' ἀμφιβάλλον κι' ἀμφισβητῶν
κι' ὄλο διαλύσεις βλέπων
κί κτυπῶν τοὺς ἐναγείς,
'στό χορὸ τῆς ἐκλογῆς
μία τὴν οὐρά του βάζει,
μία τὴν οὐρά του βγάζει,
κι' ὁ λαὸς ζητωκραυγάζει.

Π.—Νά ζήσῃ, Μαθουσαλά μας, ποτὲ νὰ μὴ πεθάνῃ,
ποῦ πάντα τὴν καρθούλα μας Ντολμα-Μπαζὲ τὴν κάνει.
Τῶπες τὴν πρώτη τὴν φορὰ, τῶπες κί τὴν δεύτερα,
κι' ὁ δριβάλος τῶν Τσουήθων ἐπῆρε τὸν πατέρα.
Γειά σου ποῦ τῶπες δεῖ φορεῖς... ἀλλ' ἂν τὸ 'πῆς κί τρίτη,
τότε θά κουτουλώσωμὲ μὲ τὸν Ἀποσπερίτη.

Φ.—Πές το κί τρίτη, μπάρεμπα μου, νὰ φθάσωμὲ τὰς τέρατα,
μὰ πήμα, μίο κάρρα,
'στὸν Σπύρο τὸν κουμπάρο,
ποῦ γέμισε τὸ σπήτι του μ' ἄνθη κί περιστέρια.

Μερκούραρος ἀναφωνῶ,
τὸν κόσμο θά τρεντάξω,
περιστέρακι θά γενῶ
'στοῦ Σπύρου νὰ πετάξω.

Π.—'Αν περιστέρι σὺ γενῆς, κί ἐγὼ θά γίνω γούτος
νὰ τρέξω 'στὸν Μερκούραρο... τί κόσμος εἶναι τοῦτος !
Γιὰ κούταξε, Φασούλαρε, τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα !...
κί Σκαρπαθιώταις ἐρχονται μὲ ζήτη κί παντέρια.

Κι' ἤκουσθη λόγων βροντερόν
ὁ Σπύρος ἀπαγγέλλων...
ὁ Σπύρος Δῆμαρχος παρὼν
κί Δῆμαρχός μας ἔλλων.

Γειά σου, Σπύρε σεβνταλῆ,
κί ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄμιλων
πέρτουν λόγου στραγγυλοῖ
σὺν κήγ' στρουθοκαμήλων.

Φ.—'Ο Σπύρος τῶπες κί ἔτρεξαν ἀπὸ παντοῦ νερά,
ὁ Σπύρος τῶπες, Περικλῆ, κί ἐξώκισθ' ἡ πόλις,
ὁ Σπύρος τῶπες κί ἔγινε κί ἡ λαχαναγορά
κί ἐστέγαξε τὰ χόρτα του καθεῖς λαχανοπώλης,
κί ἐπάνω σὲ λαχανικά τρισύλιους κοιμᾶσαι
κί τὸν λαχανοπώλεμον τοῦ Θεωδωρ' θυμασαι.

Π.— Ἐρριζ' ἐκείνος δεῖ μακτιχί
'στὸν δρόμων τὰχωνάριε,
κί ἔλας ἡ πρὶν κολοσωτικῆς
ἐγίνικαν φρονάριε.

Κί εἰς κάθε δρόμον κεντρικόν
ἴδωμεν φῶς ἠλεκτρικόν
πρωτοφανές κί σπάνιον
σὺν ἓκ φῶς οὐράνιον,
κί τρέμον ὑπεχώρησε τοῦ ζῆρου τὸ βασίλειον
εἰς τῆς νυκτὸς τὸν ἔλιον.

Φ.—'Ο Σπύρος τῶπες κί ἄρχισε νὰ γίνετα δουλειά
κί ἐκεφαλοποιήθησαν τὰ χρέη τὰ παλῆρα,
κί εἶπε 'στὸν Δῆμον τὸν γυμνὸ, 'στὸν Δῆμον τὸν σκακίτη :
ἄρον εὐθὺς τὸν κρεβάτων κί ἀμέσως περιπάται,
κί ὁ Δῆμος τὸ κρεβάτι του τὸ σῆκωσε 'στὸν ὄμο
κί ἀμέσως ἔπῃρε δρόμο.

Π.—'Ο Σπύραρος τὸ 'φώναξε, περιλημένη κάρρα,
κί τῆς καθαρῆτιτος ἐλήθησαν τὰ κάρρα.
'Ο Σπύρος τῶπες κί εἰς κειροῦς
δεινῆς ἀρχηματικῆς
κυττάζεις κλάδους θαλεροῦς
κάρρες δεινροφυτικῆς
'στὰς πρὶν γυμνὰς πλατείας.

Φ.—Τοὺς φόρους τοῦς δημοτικῶς 'στὸν Δῆμον παρεχώρησε
κί νέον κέρδος ἀληθές εἰς τοῦτον προσπόρισε,
κί πραγματάδα βλέπομεν παντοῦ δημοτικῆν
κί ὁ πρὶν ζηροτάτος αὐχμὸς τὰ στήθη δὲν πιεῖται,
κί τῶρα κατὰ συντάξιν ἀρχαίαν κί Ἀττικῆν
μὲ παρεμάνιας εὐτραφεῖς πολλὰ παιδιὰ παίζει.

Π.—Τῶπες κί ἀνεκκινίσθησαν σιφῆρὰ τοῦ Δῆμου κίτριά,
τῶπες κί εἰς ὄρας δὲν διψῆς κί θέρους κί χειμώνος,
τῶπες κί ἠλεκτροφωτιστικὰ κυττάξ' ἀροδευτήρια,
ποῦ κἄθεσαι μακκάρος κί σπηλιάζεις μόνος
τὴν στάσιν τὴν περιεργὸν τῆς φίλης Βρεττανίας
'στὰ τῆς Μακεδονίας.

Διὸ, λαὸ τῶν Ἀθηνῶν,
δεῦτε νὰ τὸν ἀσπρίσωμεν,
κί Δῆμαρχον παντοταῖον
τὸν Σπύρον διορίσωμεν.

'Ἀσπρο τῶν νιῶν οἱ χοροῖ,
ἄσπρο κί οἱ γυραλοῖ,
κί ἀφῆστε τὸν Θεωδωρ'
μονάχος νὰ τὸ λέη.

Φ.— 'Ὀχι ! ψυχὴ μου !... πάλι φοῦρα,
κί μακρίαις κί κουμπούρα,
ἔφρονικὰ, διαθηλώσεις,
κί ἀκουσμάτια τῆς γλώσσας.

Βλέπω τῶν κλητῶν τὴν δοξάν... εἰς ἠρώων αἶμα πλέει...
κί ἂν ὁ γέρος τὸ ἐκνάτες γέρος εἶναι κί ἔς τὸ λέη,
μὰ τὸν Ἀρχαῖον οἱ κοῦροι
θὰ τὸ πῶν γιὰ τὸν Μερκούρη.

Π.—Ζήτ' ὁ Σπύρος, κί ἔλα τῶρα νὰ 'στὸ πῶ μὲ χαστου-
κί κημπόσις ματσουκιάς. [κίται]

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ο Μακρότης Τεξανιώτης,
ἕνας κύριος ἱπόποτης,

μὲ καλλίστην εἰς τὸ Πέραν ἐμνηστεύθη δεσποινίδα,
ποῦ 'στὴν Πόλι διευθύνει τὴν ὄρακιν Βοσποριδα,
τὴν Καλλιγόνην Πραβεζιώτου, κί ὁ «Ρωμαῖος τῶν Ἀθηνῶν»
ἔνα βίον τοῦς εὐχῆθη κατὰ πάντα γαλανῶν.